

Arrest

nr. 156 988 van 25 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Kabul. U bent een soennitische moslim van Tadjiekse afkomst. In 1369 (Omzetting Westerse kalender: 1990) beëindigde u de 12e klas. Omwille van de onstabiele situatie op dat moment in Kabul bleef u gedurende twee jaar thuis. Daarna ging u solliciteren en kreeg u in 1995 een job aangeboden bij Ariana Afghan Airlines. U werd aangenomen om op de dienst Pax Revenue te werken. Tijdens het talibanregime ging u niet werken maar kreeg u gedurende twee jaar uw salaris uitbetaald. Na de val van het talibanregime ging u opnieuw aan de slag bij de dienst Pax Revenue waar u een hele tijd bleef werken, later werkte u twee

jaar op het secretariaat om nadien terug te keren naar de dienst Pax Revenue. De laatste maanden voor uw vertrek kreeg u een promotie op die dienst. In 2003 huwde u met A.R.H.. Uw echtgenoot was aanvankelijk als boekhouder tewerkgesteld, daarna werkte hij een tijdje als logistiek medewerker voor ISAF. De laatste zeven – acht jaar was hij in dienst bij Dawa Oil, daar werkte hij in onderaanneming voor onder andere ISAF. Hij ging af en toe naar andere luchthavens in Afghanistan zoals Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif. Na uw huwelijk woonde u zes maanden bij uw schoonfamilie in het dorp Udkhel in het district Deh Sabz. U kreeg vaak kritiek van uw schoonfamilie omwille van uw manier van kleden en omdat een getrouwde vrouw thuis moet blijven en een burka moet dragen. Na zes maanden besloot u samen met uw echtgenoot om bij uw ouders in Kabul te gaan wonen. Ongeveer vijf jaar later kochten jullie een huis in de wijk Taimani waar uw ouders de bovenste verdieping innamen. U en uw echtgenoot gingen om de drie à vijf maanden op bezoek bij uw schoonfamilie. Uw schoonfamilie bleef echter kritiek geven op uw manier van leven en op het feit dat u buitenshuis werkte in een omgeving waar ook mannen werken. Uw echtgenoot had echter geen probleem met het feit dat u ging werken. In 2014 kreeg u om de zoveel maanden dreigtelefoontjes van de taliban, ze maanden u aan om met uw werk te stoppen, dat u een onfatsoenlijke vrouw bent en dat ze u zullen vermoorden. In 2015 kregen de telefoontjes een ernstigere toon en werden jullie vaker opgebeld. U kreeg ook een dreigbrief. Vijftientwintig à dertig dagen voor uw vertrek werd uw huis aangevallen door vier gemaskerde mannen. U en uw echtgenoot waren op dat moment niet thuis. Ze bedreigden en sloegen uw ouders, ze vroegen naar u en wilden het adres van waar u zich bevond. Uw zoon A. werd ook geslagen en raakte bewusteloos. De gemaskerde mannen namen uw twee jongste zonen S. en Z. mee. Uw vader probeerde eerst uw echtgenoot te bereiken maar zijn gsm stond af. Daarna belde hij u op en vertelde dat u op uw werk moest blijven en dat hij naar u toe zou komen, hij vertelde u niet wat er aan de hand was. Uw vader kwam naar u toe en vertelde onderweg en eenmaal bij uw tante aangekomen wat er was gebeurd. Hij vertelde u echter niet dat uw twee jongste zonen ontvoerd waren. Hij vertelde u wel dat uw zoon A. geslagen was en dat hij hem de volgende dag naar u zou brengen. Uw vader raadde u ook meteen aan om het land te verlaten, hij had u dit al eerder aangeraden maar u wou dit niet. Uw vader regelde de daaropvolgende dagen alles met de smokkelaar. U verbleef afwisselend bij uw tante en bij neven en nichten. U vertrok samen met uw zoon A. en een smokkelaar met het vliegtuig vanuit Kabul naar een voor u onbekende Arabisch land. Daar verbleef u één nacht in een hotel in het centrum van de stad om de volgende dag met een andere smokkelaar naar een voor u onbekend Europees land te vliegen. U werd vervolgens door een derde smokkelaar met de wagen naar België gebracht. U kwam hier op 18 mei 2015 aan en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor : de vertaling van uw taskara, die van uw drie kinderen en die van uw echtgenoot, uw huwelijksakte met vertaling, een dreigbrief, twee badges van Ariana Afghan Airlines, een certificaat van een opleiding die u in Kabul in 2005 volgde, een certificaat van Ariana Afghan Airlines, een attest van het Ministerie van Transport, twee originele badges van uw echtgenoot, gekopieerde badges van uw echtgenoot, vijftien documenten betreffende de tewerkstelling van uw echtgenoot bij Dawi Oil, acht certificaten van uw echtgenoot, twee aanbevelingsbrieven voor uw echtgenoot, vijftien originele foto's van uw echtgenoot, één foto van u in Duitsland, zeventien gekopieerde foto's van uw echtgenoot.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden hebben gevormd tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst verklaarde u dat uw toekomstige schoonfamilie gedurende één jaar bij uw familie langskwam om naar uw hand te vragen. Uw vader ging aanvankelijk niet akkoord omdat het een Pashtun familie betrof en omdat ze in een klein dorp woonden terwijl jullie van Tadjiekse afkomst waren en altijd in de stad hadden gewoond. Uw toekomstige schoonfamilie bleef echter aandringen en kwam op een dag zelfs met een Koran om uw vader te overtuigen. Uw vader sprak u erover aan, het leek hem een goede familie en een goede man te zijn, uw vader stemde uiteindelijk toe met het huwelijk. Na één of twee weken verloving traden jullie op 22/06/2003 in het huwelijk (CGVS, p. 11). Het feit dat u al aan het werk was voor uw huwelijk bleek geen probleem te vormen voor uw schoonfamilie. Echter twee à drie dagen na uw huwelijk werd u gezegd dat u moest stoppen met werken, dat u voldoende geschoold was en dat ze een geschoold iemand nodig hadden in de familie (CGVS, p. 10). Gedurende de eerste zes maanden van uw huwelijk woonde u samen met uw echtgenoot bij uw schoonfamilie. In die periode merkte u dat ze tegen uw werk, tegen uw uiterlijk en tegen uw manier van kleden waren. U had in die periode

veel last van stress en dat uitte zich in hevige tandpijn. U ging vaak naar de tandarts in Kabul. Nadat u opnieuw op een dag bij de tandarts in Kabul was besloot u om naar uw ouders te gaan. Uw moeder overtuigde u om daar te blijven omdat u toch al zo vaak naar Kabul kwam voor de tandverzorging. Op dat moment was u ook zwanger van uw eerste kind en verhuisden u en uw echtgenoot naar uw ouders in Kabul (CGVS, p. 10-11). Uw schoonfamilie was niet echt opgezet met deze verhuis, ze wisten wel dat u op een dag zou vertrekken omdat u er ongelukkig was. Ze hebben al uw spullen ingehouden en vertelden u dat u moest wachten op de echtscheiding of op de dood (CGVS, p. 11). Gezien de door u beschreven gang van zaken wekt het toch wel enige verbazing dat uw schoonfamilie al die moeite zou hebben gedaan om u als echtgenote voor hun zoon te kunnen krijgen daar er toch van uit kan worden gegaan dat ze eerst inlichtingen omtrent u zouden hebben ingewonnen en ze zich toch maar al te zeer bewust moeten zijn geweest van het gegeven dat u een vrijgevochten vrouw bent die bezwaarlijk in het gareel zou gaan lopen. De door u geschetste houding van uw schoonfamilie ten aanzien van u kan dan ook bezwaarlijk overtuigen.

Tevens verklaarde u dat u vermoedt dat de taliban niet zomaar kinderen ontvoert, tenzij ze een adres en informatie hebben gekregen van iemand. U vermoedt dat ze die informatie van uw schoonfamilie hebben gekregen. U verklaarde dat uw schoonfamilie hoopte dat de taliban een tweede keer aan de macht zouden komen (CGVS, p. 10 + 18). Echter, op die manier brengt de schoonfamilie hun eigen zoon, uw echtgenoot, en hun kleinkinderen eveneens in gevaar. Dat uw schoonfamilie niet zou weten wat de taliban zou doen, welke stappen ze zouden ondernemen, dat de schoonfamilie u als doelwit zou hebben aangewezen en dat de taliban enkel met u zouden afrekenen kan in deze context niet als verschoningsgrond dienen (CGVS, p. 10). Gezien de taliban het niet meteen op samenwerking met buitenlandse troepen heeft begrepen en uw echtgenoot gedurende lange tijd bij enerzijds de ISAF had gewerkt en later in onderaanneming voor ISAF zou uw schoonfamilie op deze manier hun eigen bloed aan de taliban verraden (CGVS, p. 8). Ook al had uw schoonfamilie geen hoge pet met u op toch bleek uit uw verklaringen dat jullie om de drie à vijf maanden bij de schoonfamilie langsgingen. U zag uw schoonvader drie maanden geleden nog en verklaarde dat die ontmoeting normaal was verlopen, dat hij wel dezelfde kritiek uitte als altijd maar u maakte geen melding van iets dat zou zijn gebeurd (CGVS, p. 15). Daar uw schoonfamilie al van dag twee na uw huwelijk kritiek zou hebben geuit op uw persoon en op het feit dat u buitenshuis werkte maar u hen wel nog regelmatig zag en dit geen noemenswaardige problemen vormde, is het opmerkelijk dat uw schoonfamilie pas na meer dan tien jaar plots de taliban zou inschakelen om u uit de weg te ruimen, zonder te weten wat die juist van plan zijn, zonder de gevolgen voor uw echtgenoot en hun kleinkinderen te kennen en daarenboven eveneens hun eigen zoon op een presenteerblaadje aan de taliban zouden aanbieden. Deze door u geschetste situatie kan geenszins overtuigen en stelt uw verklaringen in een ongeloofwaardig daglicht.

Verder verklaarde u dat de taliban het daadwerkelijk op u had gemunt. In 2014 zou u af en toe telefonisch door hen zijn bedreigd. Ze maanden u aan te stoppen met te werken en stelden dat ze u zouden vermoorden (CGVS, p. 14 + 16). Ongeveer één maand voor uw vertrek ontving u een dreigbrief (CGVS, p. 14). Hierover verklaarde u dat erin werd vermeld dat u een onfatsoenlijke vrouw bent omwille van uw kledij en de manier waarop u met andere mensen omgaat, dat u werd gevraagd om te stoppen met werken maar dat u dat ongeacht de dreigementen niet heeft gedaan. Na vertaling van de dreigbrief blijkt deze op 13 jamdi ul Awal 1436 (Omzetting Westerse kalender: 4 maart 2015) te zijn opgesteld. U werd er specifiek bij naam genoemd en dat u een werknemer was bij Ariana Afghan Airlines. Hieruit blijkt dat de taliban wel goed op de hoogte zou zijn geweest van uw doen en laten en uw activiteiten. Indien dat werkelijk het geval zou zijn geweest is het uiterst bevreemdend dat de taliban op een dag naar uw huis zou komen, net op een moment dat u niet thuis bent, en aan uw vader diende te vragen waar u zich op dat moment bevindt. Indien de taliban werkelijk op de hoogte zou zijn geweest van uw bezigheden zou het wel heel onlogisch zijn om zich in die mate bloot te stellen door een huis in Kabul stad binnen te vallen zonder zeker te zijn dat u zich op dat moment daar bevindt. Er kan van een dergelijke operatie van de taliban worden verwacht dat ze wel iets betere informatie hieromtrent zouden hebben verzameld vooraleer over te gaan tot een dermate riskante actie. Een veel logischere aanpak zou zijn geweest dat ze u in de buurt van uw werk op uw heen- of terugweg zouden hebben aangeklampt. Bovendien kan worden opgemerkt dat indien de taliban werkelijk op de hoogte zou zijn geweest van uw activiteiten, het voor hen evenzeer duidelijk zou zijn op welke dagen en welke uren u niet thuis aanwezig was. Dat de taliban op een dergelijke nonchalante manier te werk zouden gaan om iemand op te sporen, terwijl ze evenwel op de hoogte zouden zijn waar ze u best kunnen raken, kan helemaal niet overtuigen.

Wat betreft de verdwijning van uw echtgenoot merkt het CGVS de volgende zaken op. Uit uw verklaringen blijkt dat wanneer u gevraagd welke stappen u heeft ondernomen om nieuws te bekomen over uw echtgenoot en twee kinderen u enkel opmerkt dat u niet zonder uw kinderen wou vertrekken (CGVS, p. 17). Zelf heeft u niet geprobeerd om contact met uw echtgenoot op te nemen, u stelde dit te vragen aan uw ouders. U gevraagd naar het nummer van uw echtgenoot schrijft u dit aarzelend op,

althoewel u niet zeker bent of dit het correcte nummer is en u het nummer ook niet in uw telefoon heeft bewaard (CGVS, p. 9). U heeft er ook helemaal geen idee van wat er met uw echtgenoot zou zijn gebeurd, u denkt over verschillende opties na, misschien is hij ontvoerd of zit hij ergens in een gevangenis of is hij niet meer in leven (CGVS, p. 18). Gezien het belang hiervan zou kunnen worden verwacht dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om u over het welzijn van uw echtgenoot te informeren. Dat u nalaat dit te doen is uiterst bevreemdend.

Verder dient het CGVS ook op te merken dat de chronologie van de door u gestelde feiten niet klopt. Nochtans bent u een geschoolde vrouw en heeft u gedurende meer dan 20 jaar als boekhoudster bij Ariana Afghan Airlines gewerkt. Zo stelde u aanvankelijk dat u 23-25 dagen voor uw vertrek een dreigbrief heeft ontvangen. U bevestigde dat dit de enige dreigbrief was maar dat u daarvoor telefonisch werd bedreigd. U haalde aan dat er 25 dagen voor uw vertrek een aanval plaatsvond op uw huis en stelde bijgevolg de datum van de dreigbrief bij naar 30-35 dagen voor uw vertrek (CGVS, p. 14). U kwam op 18 mei 2015 in België aan en was twee dagen onderweg (CGVS, p. 4-6). Zelfs rekening houdend met de ruime marge dat u de dreigbrief 30-35 dagen voor uw vertrek zou hebben ontvangen dan zou u deze brief half april 2015 hebben moeten ontvangen en niet op 4 maart 2015. Indien de aanval op uw huis daadwerkelijk 20-25 dagen voor uw vertrek zou hebben plaatsgevonden zou dit betekenen dat dit rond 20-26 april 2015 zou zijn gebeurd. Nochtans beweerde u dat de vertalingen van de documenten die u tijdens uw asielaanvraag voorlegt pas na het incident op uw huis zouden zijn vertaald (CGVS, p. 19). Op de vertaling van uw taskara en die van uw zoon A., die met u meereisde naar België, staat een stempel van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 5 april 2015 terwijl er op de vertaling van uw huwelijksakte 8/1/1394 of 28 maart 2015 wordt vermeld, wat betekent dat deze documenten voor de door u beweerde aanval op uw huis zijn vertaald. Op de taskara van uw echtgenoot en uw zonen Z. en S. prijkt dezelfde stempel van het Ministerie van Buitenlandse Zaken op datum van 9 juni 2015, dan was u echter al in België aangekomen. Dat er u als geschoolde vrouw niet in slaagt om een duidelijk correct chronologisch overzicht te bieden van de feiten die de aanleiding tot uw vertrek zouden hebben gevormd kan helemaal niet overtuigen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat het CGVS helemaal geen geloof hecht aan de door u uiteengezette reisweg van Afghanistan naar België. Zo beweerde u tot op de dag van uw vertrek niet te weten met welk paspoort noch met welke vliegtuigmaatschappij u zou reizen. U stelde ongeveer 25-30 dagen voor uw vertrekdatum te weten dat u het land zou verlaten. U beweerde niet bij deze regelingen betrokken te zijn geweest, uw vader zou alles met de smokkelaar hebben geregeld. Vanuit Kabul zou u naar een voor u onbekend Arabisch land zijn gevlogen met een voor u onbekende vliegtuigmaatschappij. De vlucht zou vier en een half uur hebben geduurd en daaruit leidde u af dat u niet in Dubai bent aangekomen. In het onbekende Arabische land verliet u de luchthaven en vertrok u met het openbaar vervoer naar een hotel in het centrum van de stad. Daar verbleef u één nacht en vertrok u de volgende morgen rond 11u met een speciale bus van de luchthaven naar de luchthaven van het voor u onbekende Arabische land. Daar nam u een tweede vlucht die ongeveer zes à zeven uur duurde naar een voor u onbekend Europees land. Opnieuw heeft u er geen idee van welke bestemming dit juist was noch met welke vliegtuigmaatschappij u daarheen vloog. U ermee geconfronteerd dat u zelf deze reisweg heeft ondernomen, dat u meer dan twintig jaar werkervaring heeft bij een Afghaanse vliegtuigmaatschappij, dat u bovendien een notie heeft van Engels, dat er in de luchthaven en op het vliegtuig zelf verschillende signalen en aanwijzingen zijn over naar welk land u vliegt en met welke maatschappij maar dat u daar helemaal niets over wil zeggen, verklaarde u dat u het wel wil zeggen maar dat u het niet weet. U zou daar gedurende deze hele reisweg niet op hebben gelet, u stelde tandpijn te hebben gehad en uw zoontje was ziek. Tijdens deze reisweg zouden drie verschillende smokkelaars u en uw zoontje hebben begeleid en deden jullie zich als een gezin voor. Behalve het feit dat deze drie mannen van Pakistaanse afkomst waren wist u verder niets over hen. U gevraagd wat u zou doen wanneer u door de douane naar de naam van uw zogenaamde echtgenoot zou worden gevraagd, verklaarde u dat de smokkelaar u had gezegd om gerust te zijn en dat u hen moest antwoorden om die vragen aan uw smokkelaar/echtgenoot te vragen. Dat u gedurende de reisweg ook uw paspoort niet bij u had kan evenzeer niet overtuigen (CGVS, p. 4-6 + 9). Zoals u zou moeten weten dient elke passagier zich persoonlijk met zijn paspoort en ticket aan te melden om aan boord van een vliegtuig te kunnen gaan. In de marge dient te worden opgemerkt dat u een opleidingscertificaat van uw echtgenoot ondertekend door de Belg L.D. heeft voorgelegd. U hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u niet wist dat er Belgische militairen op de luchthaven van Kabul aanwezig zijn (CGVS, p. 8). Uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat er van 2003 tot september 2012 Belgische militairen op de luchthaven van Kabul actief waren. Gezien u gedurende drie jaar in een gebouw van de luchthaven werkte en uw man een opleiding kreeg van een Belgische militair wekt het enigszins verbazing dat u dit niet zou weten (CGVS, p. 13).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vluchtmotieven en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag heeft voorgelegd zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De vertaling van uw taskara, die van uw echtgenoot en kinderen en de vertaling van uw huwelijksakte vormen enkel een bewijs van uw identiteit. De dreigbrief die u voorlegt kan enkel dienen ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. De documenten met betrekking tot uw tewerkstelling bij Ariana Afghan Airlines en de documenten betreffende de verschillende tewerkstellingen van uw echtgenoot kunnen enkel dienen als bewijs van jullie professionele activiteiten maar vormen geenszins een bewijs voor de door u gestelde problemen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in

handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van "de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève", van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "beoordelingsfout".

Verzoekster preciseert dat zij niet denkt dat haar schoonfamilie iets te maken heeft met haar problemen met de taliban. De situatie met haar schoonfamilie is inderdaad altijd moeilijk geweest. De reden dat haar schoonfamilie wou dat zij toch met hun zoon trouwde, was volgens haar omdat de zoon had gezegd dat hij enkel met verzoekster zou trouwen. Haar problemen met de taliban zijn volgens haar gerelateerd aan haar gedrag van geëmancipeerde vrouw die tewerkgesteld was bij een maatschappij "die heel dicht is van de regering" en die haar professionele activiteiten niet wilde stopzetten.

Verzoekster meent vervolgens dat zij een specifiek profiel heeft dat niet in aanmerking werd genomen bij de analyse van haar vrees voor vervolging. Zij wijst erop dat volgende elementen niet worden betwist: (i) zij is afkomstig uit Kabul, (ii) zij is een geschoolde vrouw die tewerkgesteld was bij Ariana Afghan Airlines sinds 1995 en had recent nieuwe verantwoordelijkheden, en (iii) zij is de echtgenote van A.R.H., die een tijdje als logistiek medewerker voor ISAF werkte en de laatste zeven à acht jaar in dienst was bij Dawa Oil waar hij in onderaanneming werkte voor, onder andere, ISAF. Vervolgens verwijst

verzoekster naar informatie op de website van Ariana Afghan Airlines, waaruit zij afleidt dat zij bijna 20 jaar tewerkgesteld is geweest bij een maatschappij die van meet af aan heel sterke banden had met de Verenigde Staten en nu *“heel dicht blijkt te zijn van de regering”*. Onder verwijzing naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 6 augustus 2013 meent zij dat *“women perceived as contravening social mores”* een risicoprofiel hebben, evenals mensen die geassocieerd zijn met de regering of die de internationale gemeenschap steunen. Zij stelt dat zij en haar echtgenoot een duidelijk risicoprofiel hebben en wijst erop dat zij tijdens haar gehoor verklaarde dat zij sinds 2014 werden bedreigd. Zij volhardt in haar verklaringen dat zij een dreigbrief ontving en dat haar familie het slachtoffer werd van een aanval van de taliban op hun huis. *“Uiteindelijk hebben haar ouders betaald zodat de kinderen bevrijd zouden zijn. Wat haar echtgenoot betreft, zegt verzoekster steeds geen nieuws te hebben gekregen van hem. In de actuele context in Afghanistan en in de stad Kabul waar de taliban heel machtig zijn geworden (zie infra), bestaat er geen redenen om aan te nemen dat verzoekster en haar echtgenoot niet bedreigd zijn geweest door de taliban/problemen met de taliban hebben gehad omwille van hun tewerkstelling.”*

Verder voert verzoekster aan dat het *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van januari 2015 in het administratief dossier is gebaseerd op informatie die dateert van ten laatste november 2014 en dat er sindsdien meerdere aanslagen hebben plaatsgevonden in de stad Kabul, waarbij burgers om het leven kwamen of gewond geraakten. Zij benadrukt dat 2014 het dodelijkste jaar was voor burgers sinds 2009. Vervolgens verwijst verzoekster naar acht persartikelen, waaruit zij afleidt dat het geweld in 2014 en 2015 in Afghanistan en in Kabul is toegenomen, dat de stad Kabul hierdoor vrij zwaar getroffen blijkt, dat het geweld ook de vorm aanneemt van bomaanslagen die het leven kosten aan gewone burgers en dat er dus wel degelijk sprake is van willekeurig geweld, zodat zij over een bescherming moet beschikken op basis van artikel 48/4, § 1 en 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift informatie in verband met Ariana Afghan Airlines (stuk 3) en acht persartikelen (stukken 4-11).

Per drager brengt verweerder op 28 oktober 2015 samen met een aanvullende nota de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul”* van 12 oktober 2015 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoekster samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10): een brief van de werkgever van haar echtgenoot, informatie van de website van Dawi Oil en een attest van een cardioloog in Afghanistan.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoekster verduidelijkt dat de problemen waardoor zij haar land van herkomst verliet, niets te maken met de problemen met haar schoonfamilie, dient erop gewezen dat verzoekster zelf tot tweemaal toe tijdens haar gehoor op het CGVS het vermoeden uitte dat de taliban werd ingelicht door haar schoonfamilie (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 18). Dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift plots beweert dat haar problemen met de taliban niets te maken hebben met haar problemen met haar schoonfamilie, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Daarenboven laat verzoekster na ook maar enig ander concreet element aan te halen waaruit zou kunnen blijken waarom de taliban juist haar zou viseren, op welke wijze zij op de hoogte

zouden zijn kunnen komen van haar doen en laten of waarom zij haar thuis zouden aanvallen in de stad Kabul die, zoals blijkt uit de door verweerde bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7), stevig in handen is van de Afghaanse overheid.

Waar verzoekster verwijst naar informatie op de website van Ariana Afghan Airways en Dawi Oil en een brief van de werkgever van haar echtgenoot (verzoekschrift, stuk 3 en rechtsplegingsdossier, stuk 10) en naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 en waar zij volhardt in haar verklaringen met betrekking tot de dreigbrief en de aanval op haar huis, dient erop gewezen dat een verwijzing naar louter algemene informatie, die geen betrekking heeft op haar persoon, niet voldoende is om haar asielrelaas aan te tonen, aangezien zij dit *in concreto* dient te doen. Het louter herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen, zonder de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen, is geen dienstig verweer. Hoewel kan worden aangenomen dat verzoekster bij Ariana Afghan Airlines werkte en dat haar echtgenoot bij Dawi Oil werkte, brengt zij geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat zij louter omwille van haar tewerkstelling of die van haar echtgenoot problemen zou kennen in Afghanistan.

Wat betreft het medisch attest van een cardioloog uit Afghanistan van 30 oktober 2015, dat verzoekster ter terechtzitting neerlegde (rechtsplegingsdossier, stuk 10), dient vastgesteld dat hierin wordt gesteld dat verzoekster te kampen heeft met pijn in de borst, psychische amnese, cardiologische neurose en epilepsie en dat zij hiervoor behandeld werd met fenobarbital. Nergens uit dit attest blijkt dat verzoekster omwille van haar medische problemen lijdt aan geheugen- of concentratieproblemen of dat zij niet in staat zou zijn op een normale wijze een gehoor af te leggen of coherente verklaringen af te leggen. Tevens is het opmerkelijk dat dit attest werd opgemaakt op 30 oktober 2015 en dat het pas ter terechtzitting op 4 november 2015 werd neergelegd, terwijl verzoekster reeds in 2014 bij deze arts in behandeling zou zijn en al in mei 2015 in België is aangekomen. Bovendien kan worden verwacht dat dit attest specificeert sedert welke maand in 2014 verzoekster in behandeling is in deze kliniek en ook of dit een eenmalige consultatie betreft dan wel of er sprake is van meerdere consultaties. Hoe dan ook dient verzoekster zich met betrekking tot de beoordeling van haar medische problemen te wenden tot de hiertoe geëigende procedure en dient zij meer bepaald een aanvraag van machtiging tot het verblijf te richten aan de bevoegde Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: "*Wat betreft de verdwijning van uw echtgenoot merkt het CGVS de volgende zaken op. Uit uw verklaringen blijkt dat wanneer u gevraagd welke stappen u heeft ondernomen om nieuws te bekomen over uw echtgenoot en twee kinderen u enkel opmerkt dat u niet zonder uw kinderen zou vertrekken (CGVS, p. 17). Zelf heeft u niet geprobeerd om contact met uw echtgenoot op te nemen, u stelde dit te vragen aan uw ouders. U gevraagd naar het nummer van uw echtgenoot schrijft u dit aarzelend op, alhoewel u niet zeker bent of dit het correcte nummer is en u het nummer ook niet in uw telefoon heeft bewaard (CGVS, p. 9). U heeft er ook helemaal geen idee van wat er met uw echtgenoot zou zijn gebeurd, u denkt over verschillende opties na, misschien is hij ontvoerd of zit hij ergens in een gevangenis of is hij niet meer in leven (CGVS, p. 18). Gezien het belang hiervan zou kunnen worden verwacht dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om u over het welzijn van uw echtgenoot te informeren. Dat u nalaat dit te doen is uiterst bevreemdend.*

Verder dient het CGVS ook op te merken dat de chronologie van de door u gestelde feiten niet klopt. Nochtans bent u een geschoolde vrouw en heeft u gedurende meer dan 20 jaar als boekhoudster bij Ariana Afghan Airlines gewerkt. Zo stelde u aanvankelijk dat u 23-25 dagen voor uw vertrek een dreigbrief heeft ontvangen. U bevestigde dat dit de enige dreigbrief was maar dat u daarvoor telefonisch werd bedreigd. U haalde aan dat er 25 dagen voor uw vertrek een aanval plaatsvond op uw huis en stelde bijgevolg de datum van de dreigbrief bij naar 30-35 dagen voor uw vertrek (CGVS, p. 14). U kwam op 18 mei 2015 in België aan en was twee dagen onderweg (CGVS, p. 4-6). Zelfs rekening houdend met de ruime marge dat u de dreigbrief 30-35 dagen voor uw vertrek zou hebben ontvangen dan zou u deze brief half april 2015 hebben moeten ontvangen en niet op 4 maart 2015. Indien de aanval op uw huis daadwerkelijk 20-25 dagen voor uw vertrek zou hebben plaatsgevonden zou dit betekenen dat dit rond 20-26 april 2015 zou zijn gebeurd. Nochtans beweerde u dat de vertalingen van de documenten die u tijdens uw asielaanvraag voorlegt pas na het incident op uw huis zouden zijn vertaald (CGVS, p. 19). Op de vertaling van uw taskara en die van uw zoon A., die met u meereisde naar België, staat een stempel van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 5 april 2015 terwijl er op de vertaling van uw huwelijksakte 8/1/1394 of 28 maart 2015 wordt vermeld, wat betekent dat deze documenten voor de door u beweerde aanval op uw huis zijn vertaald. Op de taskara van uw

echtgenoot en uw zonen Z. en S. prijkt dezelfde stempel van het Ministerie van Buitenlandse Zaken op datum van 9 juni 2015, dan was u echter al in België aangekomen. Dat er u als geschoolde vrouw niet in slaagt om een duidelijk correct chronologisch overzicht te bieden van de feiten die de aanleiding tot uw vertrek zouden hebben gevormd kan helemaal niet overtuigen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat het CGVS helemaal geen geloof hecht aan de door u uiteengezette reisweg van Afghanistan naar België. Zo beweerde u tot op de dag van uw vertrek niet te weten met welk paspoort noch met welke vliegtuigmaatschappij u zou reizen. U stelde ongeveer 25-30 dagen voor uw vertrekdatum te weten dat u het land zou verlaten. U beweerde niet bij deze regelingen betrokken te zijn geweest, uw vader zou alles met de smokkelaar hebben geregeld. Vanuit Kabul zou u naar een voor u onbekend Arabisch land zijn gevlogen met een voor u onbekende vliegtuigmaatschappij. De vlucht zou vier en een half uur hebben geduurd en daaruit leidde u af dat u niet in Dubai bent aangekomen. In het onbekende Arabische land verliet u de luchthaven en vertrok u met het openbaar vervoer naar een hotel in het centrum van de stad. Daar verbleef u één nacht en vertrok u de volgende morgen rond 11u met een speciale bus van de luchthaven naar de luchthaven van het voor u onbekende Arabische land. Daar nam u een tweede vlucht die ongeveer zes à zeven uur duurde naar een voor u onbekend Europees land. Opnieuw heeft u er geen idee van welke bestemming dit juist was noch met welke vliegtuigmaatschappij u daarheen vloog. U ermee geconfronteerd dat u zelf deze reisweg heeft ondernomen, dat u meer dan twintig jaar werkervaring heeft bij een Afghaanse vliegtuigmaatschappij, dat u bovendien een notie heeft van Engels, dat er in de luchthaven en op het vliegtuig zelf verschillende signalen en aanwijzingen zijn over naar welk land u vliegt en met welke maatschappij maar dat u daar helemaal niets over wil zeggen, verklaarde u dat u het wel wil zeggen maar dat u het niet weet. U zou daar gedurende deze hele reisweg niet op hebben gelet, u stelde tandpijn te hebben gehad en uw zoontje was ziek. Tijdens deze reisweg zouden drie verschillende smokkelaars u en uw zoontje hebben begeleid en deden jullie zich als een gezin voor. Behalve het feit dat deze drie mannen van Pakistaanse afkomst waren wist u verder niets over hen. U gevraagd wat u zou doen wanneer u door de douane naar de naam van uw zogenaamde echtgenoot zou worden gevraagd, verklaarde u dat de smokkelaar u had gezegd om gerust te zijn en dat u hen moest antwoorden om die vragen aan uw smokkelaar/echtgenoot te vragen. Dat u gedurende de reisweg ook uw paspoort niet bij u had kan evenzeer niet overtuigen (CGVS, p. 4-6 + 9). Zoals u zou moeten weten dient elke passagier zich persoonlijk met zijn paspoort en ticket aan te melden om aan boord van een vliegtuig te kunnen gaan. In de marge dient te worden opgemerkt dat u een opleidingscertificaat van uw echtgenoot ondertekend door de Belg L.D. heeft voorgelegd. U hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u niet wist dat er Belgische militairen op de luchthaven van Kabul aanwezig zijn (CGVS, p. 8). Uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat er van 2003 tot september 2012 Belgische militairen op de luchthaven van Kabul actief waren. Gezien u gedurende drie jaar in een gebouw van de luchthaven werkte en uw man een opleiding kreeg van een Belgische militair wekt het enigszins verbazing dat u dit niet zou weten (CGVS, p. 13).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vluchtmotieven en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag heeft voorgelegd zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De vertaling van uw taskara, die van uw echtgenoot en kinderen en de vertaling van uw huwelijksakte vormen enkel een bewijs van uw identiteit. De dreigbrief die u voorlegt kan enkel dienen ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. De documenten met betrekking tot uw tewerkstelling bij Ariana Afghan Airlines en de documenten betreffende de verschillende tewerkstellingen van uw echtgenoot kunnen enkel dienen als bewijs van jullie professionele activiteiten maar vormen geenszins een bewijs voor de door u gestelde problemen."

Gezien het voorgaande slaagt verzoekster er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoekster vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en

hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de bijgebrachte COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul" van 12 oktober 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat de hierboven geciteerde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul nog steeds actueel is, ook na de sterke toename van het aantal aanslagen in de maanden mei en augustus 2015. De persartikelen waarnaar verzoekster verwijst (verzoekschrift, stukken 4-11) zijn niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is, aangezien deze persartikelen in dezelfde lijn liggen als verweerders informatie. Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoekster een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER